

**ІНФОРМАЦІЙНИЙ
ВІСНИК**
Лосинівської
об'єднаної
територіальної
громади

ВІСНИК

Лосинівської громади

Випуск 3
Лютий 2019 р.

**15 ЛЮТОГО ЦЬОГО
РОКУ ВИПОВНИЛОСЯ
ТРИДЦЯТЬ РОКІВ
З ЧАСУ ВИВЕДЕННЯ
РАДЯНСЬКИХ ВІЙСЬК
З АФГАНІСТАНУ.**

Цього дня 1989 року останній солдат перетнув афгансько-узбецький кордон біля містечка Термез. Відтоді ця дата увійшла в новітню історію як День пам'яті воїнів-інтернаціоналістів, День вшанування учасників бойових дій на території інших держав.

З кожним роком все далі і далі історія віддаляє нас від вогняних років афганської війни. Але час не підвладний викреслити з нашої пам'яті героїчні подвиги, приклади мужності і вірності військовому обов'язку, які продемонстрували тисячі відданих синів і дочок України, долею одягнених у солдатські шинелі.

Лосинівська громада пам'ятає своїх героїв-афганців. Подвиг Віталія Пузіна, який, прикриваючи відхід своїх товаришів, отримав важке поранення. Підірвав гранатою себе та кількох ворогів. Посмертно нагороджений орденом Леніна.

Напередодні пам'ятної дати представники Лосинівської громади, районної влади, Ніжинської Співки ветеранів Афганістану (воїнів-інтернаціоналістів) відвідали могилу Віталія Пузіна та пам'ятний знак воїнам-афганцям в селищі. Поклали квіти та вшанували пам'ять загиблих героїв хвилиною мовчання.

У заході взяли участь: голова Лосинівської селищної ради Володимир Андрієць, секретар селищної ради Наталія Кошарна, заступник голови районної ради Наталія Березка, голова Ніжинської міськрайонної організації ветеранів Афганістану Сергій Ступак, воїни-афганці та мешканці селища Лосинівка.

Юлія КАЛУТА

ВШАНУВАЛИ УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ НА ТЕРИТОРІЇ ІНШИХ ДЕРЖАВ

**Про медичну
реформу –**

2 стор.

**Праведник народів
світу –**

3 стор.

**Чемпіон світу
з Лосинівки –**

7 стор.

Швидше обирайте свого сімейного лікаря. Він стане гарантом вашого здоров'я!

З 2019 року в Україні розпочався новий етап медичної реформи первинної ланки.

Медична реформа впроваджує принцип «гроші йдуть за пацієнтом». Починаємо з пацієнта, з його рішення обрати лікаря і з підписання декларації. Декларація є тим «векселем», організаційним й одночасно фінансовим документом, що забезпечує надходження грошей, виділених державою саме цьому пацієнту, конкретно лікарю.

Про досягнення та проблеми медичної реформи детальніше, так би мовити, зсередина моя розмова з головним лікарем КНП «Ніжинський центр первинної медико-санітарної допомоги» Іваном Івановичем БОНДАРЕМ.

– **Іване Івановичу! Розкажіть, будь ласка, про медичну мережу Ніжинського центру первинної медико-санітарної допомоги на території Лосинівської громади?**

– Спочатку ознайомлю читача з офіційною назвою нашого закладу – комунальне некомерційне підприємство «Ніжинський центр первинної медико-санітарної допомоги». Центр створений з метою реалізації державної політики у сфері охорони здоров'я, що передбачає забезпечення населення доступною, своєчасною, якісною та ефективною первинною медико-санітарною допомогою. Працюємо згідно Статуту, фінансового плану. На стадії розробки колективних договорів. До структури Центру належать: лосинівська амбулаторія загальної практики сімейної медицини (АЗПСМ) та фельдшерські пункти на території населених пунктів Лосинівської громади. Їх – сім. У кожному такому пункті по одному фельдшеру, окрім Леонідівського. Там працівник звільнився за власним бажанням. Тому утворилося вакантне місце.

Зберегти дану мережу ФАПів вдалося завдяки фінансовій допомозі Лосинівської громади. Так, у цьому році на утримання фельдшерських пунктів сіл Погребець, Вікторівка, Шняківка, Терешківка та оплату 0,5 ставки лікарів невропатолога, хірурга та гінеколога виділено 500 тисяч гривень.

Демографічна ситуація у громаді катастрофічна. За минулий рік померло 151 мешканець, а народилося всього на-всього – 17 дітей. Тож слід бити на сполох!

– **В умовах реформування медицини кожен житель може вибрати терапевта, педіатра, або сімейного лікаря. Як справи йдуть у Лосинівській громаді з обранням сімейного лікаря?**

– Почну з важливої події. 20 грудня минулого року Ніжинський центр первинної медико-санітарної допомоги уклав договір із Національною службою здоров'я. Цей центральний орган виконавчої влади є оператором коштів відповідно до Закону України «Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення». Договір передбачає, що заклад зобов'язується надавати медичні послуги пацієнтам за програмою медичних гарантій, а Служба – оплачувати їх відповідно до встановленого тарифу та коригувальних коефіцієнтів.

Ідемо далі. В умовах реформування медицини кожен громадянин може вибрати терапевта, педіатра, або сімейного лікаря. У Лосинівській громаді 6081 житель. Заклучили декларації з сімейним лікарем – 4579 жителів. Тобто, 75, 3 % населення. Але цього недостатньо.

Постановою КМУ від 25 квітня 2018 р. № 407 «Про затвердження Порядку реалізації державних гарантій медичного обслуговування населення за програмою медичних гарантій для первинної медичної допомоги на 2018 рік» уведено два поняття: зелений список – до нього зараховують пацієнтів, що вже підписали декларації і червоний список – він містить пацієнтів, що не підписали декларації з лікарями.

Базовий тариф пацієнта із зеленого списку становить 370 грн, вдвічі більше платять за обслуговування людей похилого віку (740 грн) і вчетверо більше – за дітей до п'яти років (1480 грн), оскільки їм лікар має приділити більше уваги і часу. Тариф за обслуговування кожного пацієнта не залежить від того, скільки разів впродовж року людина буде звертатись до лікаря – один чи двадцять. Тож лікар не буде зацікавлений в тому, щоб його пацієнти часто хворіли, а отже лікуватиме якісно і займатиметься профілактикою захворювань.

– **А як бути людині, яка ще не встигла підписати декларацію із сімейним лікарем?**

– Краще запитати: чому людина зволікає? Є випадки, коли декларацію заключено неправильно. Наприклад, на один мобільний телефон умудряються заключити більше десятка декларацій, а можна лише десять. По лосинівській амбулаторії таких близько п'ятдесят чоловік. По району – 1856. А коли люди легковажать? Щоб виправити ситуацію, треба сумлінно не тільки самих пацієнтів, лікарів, а й старост сіл. Від них теж багато чого залежатиме. Тож звертаюся до них за допомогою у вирішенні цього питання.

А поки що для тих, хто числиться у червоному списку, медичний заклад буде отримувати оплату за договором з Національною службою здоров'я до 1 липня 2019 року за тарифом 120 грн/рік на людину. Щомісяця буде здійснюватися перерахунок з урахуванням нових укладених декларацій.

Є ще одна ремарка. Якщо ви йдете до вузького спеціаліста без направлення, необхідно буде оплатити таку консультацію самостійно через касу. Тому так важливо, щоби всі, хто не обрав свого лікаря, не відкладав це завдання.

– **Нагадайте, будь ласка, всім з червоного списку: що потрібно зробити, щоб підписати з лікарем «первинки» декларацію, і він почав пацієнта обслуговувати?**

– Треба взяти з собою паспорт, ідентифікаційний код, пам'ятати номер свого мобільного телефону. Прийти до будь-якого вподобаного лікаря «первинки». Він зареєструє та буде проводити динамічне спостереження, а при необхідності лікувати.

– **Скажіть: якщо мені не сподобався мій сімейний лікар, я мушу чекати до кінця року, щоб підписати декларацію з іншим медиком?**

– Ні. Декларація підписується безстроково, тобто Вам не потрібно буде перепідписувати її щороку. Але ви можете підписати нову декларацію з іншим лікарем, коли забажаєте. Для цього навіть не треба йти до попереднього. Підписуєте нову – і дані автоматично змінюються у системі.

– **Дітей може обслуговувати лише педіатр?**

– Ні. Ви можете підписати декларацію для дитини і з педіатром, і з сімейним лікарем.

– **Яка роль сімейного лікаря в медичній реформі?**

– Сімейний лікар надає комплекс первинної медичної допомоги. На

відміну від дільничного терапевта, сімейний лікар надає медичну допомогу всій сім'ї, знає спадковість, житлово-побутові умови, матеріальне становище, психологічний мікроклімат в сім'ї тощо. Це лікар-універсал. На сімейного лікаря припадає майже 80% медичної допомоги, якої потребує хворий. Він ставить діагноз, проводить огляд, амбулаторне лікування під особистим наглядом, здійснює профілактичні заходи, надає медико-соціальну допомогу тощо. У разі необхідності, направляє пацієнта до лікувально-профілактичних закладів по спеціалізовану медичну допомогу, організовуючи консультації вузьких спеціалістів і стаціонарне лікування. При цьому сімейний лікар продовжує весь час вести динамічне спостереження за своїми пацієнтами. Таким чином, медичну допомогу пацієнт отримує безпосередньо у свого сімейного лікаря або за його направленням.

Станом на 11 лютого цього року по Лосинівській амбулаторії заключили декларації: Петрик Т.М. – 1925. Янишевська Г.Я. – 2005. Талалаївська О.В. – 1465. Могильна Г.Г. – 357. Бурлак Т.І. – 401.

Міністерством охорони здоров'я визначено, що оптимальна кількість пацієнтів для сімейного лікаря складає 1 800, для терапевта – 2 000, а для педіатра – 900.

Якщо кількість пацієнтів за деклараціями у лікаря первинної медичної допомоги перевищує рекомендований ліміт до 10% (а такі лікарі з перевищенням лімітом у нас, як бачите, є) обслуговування цих пацієнтів буде оплачено за тарифом 370 грн/рік на людину, без застосування вікових коефіцієнтів.

Медична реформа впроваджує принцип «гроші йдуть за пацієнтом». Починаємо з пацієнта, з його рішення обрати лікаря і з підписання декларації. Декларація є тим «векселем», організаційним й одночасно фінансовим документом, що забезпечує надходження грошей, виділених державою саме цьому пацієнту, конкретно лікарю.

Згідно п.3 статті 89 Бюджетного кодексу України оплата комунальних послуг Центру первинної медико-санітарної допомоги здійснюватиметься за кошти місцевих бюджетів. Все інше – заробітна плата лікаря, медсестри, санітарки, водія, а також придбання ліків, оргтехніки, медичного обладнання, проведення ремонтів, утримання автотранспорту, придбання паливно-мастильних матеріалів та інше повинно здійснюватися за кошти, які зароблять самі лікарі.

Тому адміністрацією Центру надано право завідувачам амбулаторій (Лосинівської теж) складати штатний розпис та проводити оплату праці медичних працівників, виходячи з якісного надання доступної медичної допомоги населенню, фінансової спроможності амбулаторії та від особистого внеску кожного лікаря.

У цьому році сімейні лікарі отримають нові інструменти роботи: електронну медкарту, електронний рецепт, електронне направлення та електронний

лікарняний. Тож для мене, як керівника Центру, відтепер стоїть завдання забезпечити комп'ютерами робочі місця всіх спеціалістів закладу. Це потрібно для того, щоб медик не втомлювався від «дурної роботи» – безконечних заповнень паперів та звітів. Перехід на електронні картки передбачає автоматичний збір статистики.

– **Коротко про матеріальне оснащення Центру.**

– Спільною проблемою всіх закладів Центру, в тому числі й Лосинівської амбулаторії, є недоукомплектованість медичним обладнанням. Приблизно на 48%. Назву й три шляхи виходу з даної ситуації. Це – кошти, зароблені самими лікарями. Кошти громади, сільських рад, сільгоспвиробників. Благодійні внески.

Комп'ютерна техніка для Центру була придбана за кошти місцевих бюджетів – Ніжинської РДА, громад – Лосинівської та Вертіївської, сільських рад. Персональні комп'ютери та ноутбуки за кошти Лосинівської громади та однією з політичних партій. Два кардіографи для Лосинівської амбулаторії передав народний депутат Олександр Кодола.

– **Існує програма «Доступні ліки». Чи зможуть жителі Лосинівської громади нею скористатися?**

– Так! Виконання програми з серпня 2018 року покладено на обласне управління охорони здоров'я. Це – укладення договорів з аптеками, оплата продажів ліків, компенсація коштів за використаними рецептами.

Але виписування рецептів для отримання ліків є обов'язковим для лікарів амбулаторій. До речі, з першого квітня лікарські засоби будуть відпускатися за електронними рецептами.

– **Багато жителів громади у розгубленні: як бути, коли хворого треба доставити до лікарні?**

– Треба спочатку визначити, чи потрібна екстрена допомога? Згідно Правил виклику швидкої медичної допомоги, підставою для виклику швидкої медичної допомоги може бути: судоми, нудота через головний біль. Втрата свідомості, запаморочення. Розлади дихання. Блювота кров'ю, кровотечі. Важкі травми (опіки, переломи, тощо). Ушкодження при надзвичайних ситуаціях. Отруєння та укуси тварин і комах. Порухення перебігу вагітності. Ураження струмом, теплові удари, асфіксії, тощо. Гострий біль у грудях, животі. Гострі психічні розлади, тощо.

Інша сторона проблеми. На дільниці в 15 сіл (7 сіл громади), на жаль, одна бригада «швидкої допомоги». Тому трапляються випадки невчасного надання екстреної медичної допомоги населенню.

При необхідності виклик можна здійснювати за номером «103», так як інформація обробляється централізовано через диспетчерське відділення в м.Чернігів.

Міністерство охорони здоров'я нас утішає. Говорить, що в перспективі для медичних закладів транспортних засобів буде більше. Поживемо-побачимо. Надія, як говориться, умирає останньою.

Розмову вів **Микола БОРЩ**

ПРАВЕДНИК НАРОДІВ СВІТУ – УСТИНІЯ ПЕТРЕНКО

Трагічною сторінкою війни була доля євреїв. Знищення єврейського народу в період Другої Світової війни отримало назву Голокост (Шоа). Переважна більшість українців негативно ставилася до Голокосту. Однією з форм українського руху опору гітлерівському геноцидові було рятування євреїв, які, за планами нацистів, підлягали цілковитому знищенню. Людей, які рятували чуже життя, наражаючи себе на смертельну небезпеку, історик М. Коваль назвав тими, «хто зберіг честь нації». За біблійними традиціями їх ще називають праведниками. На честь українців, які рятували євреїв від винищення у Єрусалимі висаджують дерева, а самих героїв нагороджують ізраїльськими медалями «Праведник народів світу».

Тема Голокосту довгий час замовчувалася, оминалася, була закритою. Після розпаду Радянського союзу почали з'являтися публікації, які носили описовий характер. Це не дозволяло глибоко розкрити сутність проблеми. На даний момент з'являються тільки поодинокі статті з історії окремих людей, які вижили в період Голокосту, були учасниками підпілля, воювали в рядах Червоної армії, рятували євреїв в роки окупації тощо.

Такою героїнею була наша односельчанка, звичайна українська жінка, Устинія Іванівна Петренко. За життя ми знали її як бабусю, яка в роки війни врятувала від переслідувань двох дівчаток єврейської національності. І тільки після присвоєння Устинії Іванівні звання «Праведник народів світу» дізналися про неймовірну історію її життя, яка претендує на відтворення в кінострічці. В ній переплелися важливі людські якості: прагнення до самозбереження та виживання, людяність і небайдужість, гуманність та толерантність.

Народилася Устинія Петренко 1908 році. Закінчила Шатурську семирічну школу. В 15 років пішла працювати в селянське господарство, пізніше, колгосп імені Чкалова. Була різноробочою. У 1930 році Устинія вийшла заміж за односельця Михайла Петренка. За роки подружнього життя Устинія народила семеро дітей, четверо з яких померли маленькими. В 40-му році, після народження доньки, від тяжкої хвороби помирає чоловік Усті Михайло Петренко. Залишається молода вдова з трьома малолітніми дітьми на руках. Починається війна...

15 вересня 1941 року Ніжин окупували фашисти. Гітлер, ще тільки плануючи наступ на СРСР, однозначно негативно розцінював і більшовизм і євреїв. Тому німецькі окупанти, увірвавшись до Ніжина, спочатку шукали комуністів і комсомольців, а потім добралися і до євреїв. За планами нацистів єврейський народ повинен бути знищений від стариків до немовлят.

До знищення єврейського населення гітлерівці готувалися планово. У Ніжині на Чернігівщині вбивства проходили 6 листопада. Євреї отримали наказ листувати на центральну площу міста. Звідси й почався трагічний похід у вічність. Скорботна колона направилася на окраїну міста. За свідченнями очевидців у колоні було близько п'ятисот чоловік, частину євреїв привезли на машинах. П'яні поліцаї погрозували кожному, хто приближувався до неї. Ті, хто спробував втекти, миттєво були розстріляні. Та все ж деякі жінки, разом з дітками, змогли вирватися з тієї колоні. Розстріли проводилися і після шостого листопада 1941 року. До Ніжна звозили євреїв з сіл району, Бобровиці, Носівки, розстрілювали біженців з інших міст, в тому числі і Києва. Масові розстріли у Ніжині проходили на території цегельного заводу. Скромний пам'ятний знак,

встановлений після війни, нагадує про страшні злочини проти багатостраждального єврейського народу.

В ці тривожні дні темної вересневої ночі 1941 року обережно постукали у вікно будинку Устинії Іванівни. Вона відгукнулася і почула у відповідь знайомі голоси, відкрила двері, впустила в будинок. Це були дві сестрички, доньки знайомої жінки-єврейки Рахіль Медведєвої із Ніжина. Звали дівчат Соня і Вера (так називали їх в селі за словами очевидців). Надавати допомогу євреям було надзвичайно важко ще й тому, що робити це доводилося в умовах найсуворішої конспірації: адже навколо було чимало осіб, які могли донести про це поліції. Перш за все, це були люди з антисемітськими переконаннями. Яких, на жаль, також виявилось немало. Форми допомоги та порятунку були найрізноманітніші. Нагодувати єврея, переховати втікача з гетто або табору, взяти до себе єврейську дитину і виховати її, перевести через кордон, дістати фальшиві документи – ось далеко не повний перелік цих форм. Наріжкою на смертельну безпеку, прості українські громадяни рятували євреїв.

По селу ходили чутки, що в одному з будинків ховаються єврейські дівчата. Коли на подвір'ї з'явився староста села Григорій Варуха, Устинія Іванівна злякалася, адже ховала дівчаток на печі, закидавши ганчір'ям, подушками. Почувалися сестри захищеними, та все ж боялися обшуку. Староста заспокоїв рятівницю-господиню, та ще й неочікувано, запропонував свою допомогу. Домовилися, що Устинія Іванівна буде брати з собою чорняву Веру на роботу в колгосп. Григорій Якович пообіцяв, якщо буде якась загроза, він обов'язково попередить. І він дійсно виконував свої обіцянки. Жінка переодягла дівчат у вишиті сорочки. Запинала хустки на голові так, щоб не видно було їх обличчя. Інколи, коли відправляла дівчат на колгоспне поле, забруднювала обличчя для маскуванню. А коли хтось чужий

заїздив у село з перевіркою, староста попереджав. Тоді дівчата не виходили на вулицю, або й зовсім втікали з села та переховувалися в лісосушках. Коли ставало все спокійно староста приводив біглянок знову до Устинії Іванівни.

Про переховування євреїв у Устинії Петренко знали не всі жителі села. Відомо було тільки те, що вона прийняла до себе дітей-сиріт знайомої жінки.

Проста сільська жінка-трудівниця з трьома малими дітьми довгий час переховує єврейських дівчат. З'ясовані основні причини цього подвигу: людяність, толерантність, турботливість. Пережиті Устею втрати власних чотирьох дітей. Смерть чоловіка. Фактично, вона залишається на одинці зі своїми бідами, проблемами. В такі хвилини смутку, розчарувань, безвиходу людина або ж втрачає сенс життя, або ж реалізує себе в допомозі ближньому. Можемо припустити, що саме в такий момент Устиного життя і з'являються обездолені єврейки. Тим більше, самі ж дівчата знаходилися в такому ж емоційному стані, такому ж безвиході. Їхньому життю загрожувала реальна смерть. Вони втратили обох батьків. Їх народ підлягав цілковитому знищенню. Так і жили однією родиною, підтримуючи один одного все життя Соня, Вера і їх мама Устя.

Війна закінчилася, дівчатка-єврейки влаштували своє життя. Проживали в місті Ніжині, та майже кожен вихідний приїздили до Устинії Іванівни в гості.

Спілка євреїв на Україні дуже добре опікувалася тими людьми, які під час війни допомагали євреям, рятуючи їм життя. Про Петренко Устинію Іванівну згодом дізналася вся Україна. У 1996 році їй присвоєно звання «Праведник України», а 23 березня 1998 року – почесне звання «Праведник народів світу». Вручена грамота та медаль.

Знаєвість навіть одного Праведника в селі чи місті, країні укріплює її благополуччя, а наявність декількох роблять долю прихильну до кожного, в тому числі і до грішників.

Померла Устинія Іванівна 20 квітня 2003 року. Їй було 95. Похована на місцевому кладовищі.

27 січня 2019 року в День пам'яті жертв Голокосту, в Шатурі встановили дошку пам'яті «Устинія Іванівна Петренко – Праведник народів світу». На цей урочистий захід завітали очільник Лосинівської громади Володимир Андрієць, директор департаменту культури і туризму, національностей і релігій Чернігівської області Олександр Левочко, голова Чернігівського обласного об'єднання общин та організацій Семен Бельман, представник Українського інституту національної пам'яті Чернігівської області Сергій Бутко, усі небадьдужі до історичного минулого жителі села.

Голокост дійсно був, і, зберігаючи пам'ять про нього, ми прагнемо до того, щоб світ ніколи більше не допустив повторення цієї жахливої сторінки.

Тетяна РУБАН,

вчитель Шатурського НВК
«ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІ ст.

ЛОСИНІВСЬКА ОТГ В «ЗОЛОТІЙ СЕРЕДИНІ» РЕЙТИНГУ!

Експерти Групи фінансового моніторингу Центрального офісу реформ при Мінрегіоні провели черговий аналіз показників фінансової діяльності 665 об'єднаних територіальних громад (ОТГ) за підсумками дев'яти місяців 2018 року та порівняли зміну результатів показників рейтингу до I півріччя поточного року.

За підсумками дев'яти місяців 2018 року аналіз проводився у розрізі **чотирьох** показників, які характеризують фінансові аспекти діяльності об'єднаних територіальних громад:

1. власні доходи на одного мешканця (співвідношення обсягу надходжень власних доходів до кількості мешканців відповідної ОТГ);
2. динаміка надходжень місцевих податків і зборів у 2018 році порівняно з 2017 роком;
3. рівень дотаційності бюджетів (співвідношення обсягу базової чи реверсної дотації до загальної суми доходів ОТГ без урахування субвенцій з державного бюджету);
4. питома вага видатків на утримання апарату управління у фінансових ресурсах ОТГ (питома вага видатків на утримання апарату управління органів місцевого самоврядування в сумі власних доходів загального фонду).

Для проведення аналізу 665 ОТГ згрупували за чисельністю населення:

- **Група 1** – ОТГ з чисельністю населення понад 15 тис. жителів;
- **Група 2** – ОТГ з чисельністю населення від 10 до 15 тис. жителів;
- **Група 3** – ОТГ з чисельністю населення від 5 до 10 тис. жителів;
- **Група 4** – ОТГ з чисельністю населення менше 5 тис. жителів.

Лосинівська ОТГ відноситься до 3 групи (кількість громад в групі 227).

Рейтинг громад Чернігівської області 3 групи:

- Парафіївська ОТГ – 71 місце в загальному рейтингу;
- Талалаївська ОТГ – 74 місце в загальному рейтингу;
- Остерська ОТГ – 126 місце в загальному рейтингу;
- Лосинівська ОТГ – 131 місце в загальному рейтингу;
- Іванівська ОТГ – 132 місце в загальному рейтингу.

ПОКАЗНИКИ ФІНАНСОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЛОСИНІВСЬКОЇ ОТГ

№ п/п	Область	Назва ОТГ	Площа ОТГ (км2)	Чисельність населення на 01.01.2018 (тис.ос.)	Власні доходи на 1-го мешканця за 9 міс. 2018 року (грн.)	Динаміка надходжень місцевих податків і зборів за 9 міс. 2018 р. до 9 міс. 2017 р., (%)	Рівень дотаційності бюджетів (питома вага базової/реверсної дотації у доходах) (%)	Питома вага видатків на утримання апарату управління у власних ресурсах (без трансфертів) (%)	Загальний рейтинг
131	Чернігівська	Лосинівська	189,8	6,4	1 702,7	122,0%	15,8%	30,1%	131

Для прикладу, громади Чернігівської області 4 групи (кількість громад в групі 248):

- Вертіївська ОТГ – 83 місце в загальному рейтингу;
- Мринська ОТГ – 124 місце в загальному рейтингу;
- Макіївська ОТГ – 169 місце в загальному рейтингу;
- Кіптівська ОТГ – 170 місце в загальному рейтингу;

Отже, як бачимо, Лосинівська ОТГ набирає обертів, знаходячись в «золотій середині» рейтингу. Ми не зупиняємось, працювали і будимо працювати на результат, щоб наша громада була на перших місцях рейтингу, а люди, в свою чергу, пишалися тим, що живуть в Лосинівській ОТГ!

За матеріалами сайту: <https://decentralization.gov.ua/news/10138>

Юлія КАЛУТА

Закриття «Укрзалізницею» станції «Лосинівка» в Чернігівській області призведе до економічних втрат для аграріїв регіону

В Українському кризовому медіа-центрі відбувся круглий стіл на тему «Монополізація агропромислового комплексу через закриття вантажних зернових станцій, які обслуговують елеватори малого та середнього бізнесу».

У ньому взяли участь: Андрій Карпенко – заступник голови Фермерського господарства «Агріатік», Віктор Броварець – заступник селищного голови Лосинівської селищної ради, Вадим Шелест – начальник відділу економічного розвитку та торгівлі Ніжинської РДА, Юрій Максименко – головний юридичний консультант «Інституту розведення і генетики тварин імені М.В.Зубця Національної академії аграрних наук України», Андрій Рязанцев – директор з економіки і фінансів публічного акціонерного товариства «Укрзалізниця».

В Українському кризовому медіа-центрі відбувся круглий стіл на тему «Монополізація агропромислового комплексу через закриття вантажних зернових станцій, які обслуговують елеватори малого та середнього бізнесу».

У ньому взяли участь: Андрій Карпенко – заступник голови Фермерського господарства «Агріатік», Віктор Броварець – заступник селищного голови Лосинівської селищної ради, Вадим Шелест – начальник відділу економічного розвитку та торгівлі Ніжинської РДА, Юрій Максименко – головний юридичний консультант «Інституту розведення і генетики тварин імені М.В.Зубця Національної академії аграрних наук України», Андрій Рязанцев – директор з економіки і фінансів публічного акціонерного товариства «Укрзалізниця».

Закриття «Укрзалізницею» станції «Лосинівка» в Чернігівській області призведе до економічних втрат для аграріїв регіону. Аграрні компанії не можуть виконувати податкові навантаження та вимушені скорочувати робітників через економічні втрати, пов'язані з неможливістю відвантажувати зерно на найближчій залізничній станції. «У 2018 році відбувається закриття станції «Лосинівка» та інших станцій Південної залізниці. Станом на сьогодні ми не отримали від «Укрзалізниці» відповіді щодо того, чому станції закривають. Також «Укрзалізниця» перестала ставити зерновози на нашу станцію. Ми вважаємо це порушенням умов договору про подачу та збирання вагонів, який був підписаний між Фермерським господарством «Агріатік» та «Укрзалізницею», – заявив Андрій Карпенко.

Андрій Рязанцев розповів, що для нормалізації роботи з транспортування зернових, в першу чергу, необхідна більша кількість елеваторів. Наразі «Укрзалізниця» зробила пріоритетними маршрути відправлення – від 54 вагонів від одного відправника з точки А в точку Б. «Щодо конкретної станції «Лосинівка», на сьогодні в Україні ми бачимо малодіяльними близько 205 станцій, з яких перевозять не тільки зернові і не тільки в Чернігівській області», – додав він.

Представник «Укрзалізниці» також пояснив механізм визначення малодіяльних станцій та умови їх закриття. «Малодіяльна станція – це станція, на

якій навантаження і вивантаження становлять менше 10% від середнього значення по всім станціям Укрзалізниці. У 2017 році середній показник по станції становив 23 вагони на добу. Відповідно, малодіяльна станція відвантажує менше ніж 2,3 вагони на добу. В такому разі, Укрзалізниця буде продовжувати відправляти вагони за окремо встановленим тарифом. Статус малодіяльної станції переглядають раз на півроку», – зазначив Андрій Рязанцев.

Вадим Шелест зауважив, що наразі поблизу станції «Лосинівка» місцеві сільгоспвиробники планують будівництво зернового елеватора. «Це говорить про те, що є потенціал для того, аби не закривати станцію. До того часу, поки елеватор буде побудовано, необхідно шукати компроміс щодо визначення розміру тарифів на вагони, аби для відправників це було рентабельно», – підкреслив він.

Андрій Рязанцев зазначив, що «Укрзалізниця» звертається до органів місцевого самоврядування, вантажовідправників та вантажоодержувачів з пропозицією компенсації збитків, які підприємство одержує в умовах функціонування даної малодіяльної станції. «Існує методика розрахунку. Якщо ми одержуємо компенсацію – станція працює в статусі малодіяльної до нарощення ефективності. Якщо компенсація не отримується – починається процедура закриття станції. «Укрзалізниця» є акціонерним товариством, тому не може робити збиткові операції», – підсумував він.

Позицію Лосинівської ОТГ з цього питання озвучив Віктор Броварець. Він запропонував диференційований підхід до вирішення проблеми станції «Лосинівка», оскільки збитки по цій станції не є такими значними як по багатьох інших. Також Віктор Броварець закликав «Укрзалізницю» до ведення конструктивного діалогу. Хоч вона і реорганізована у публічне акціонерне товариство, але 100-відсоткова частка у її статутному капіталі належить державі. А це означає, що «Укрзалізниця» має займати державницьку позицію, проявляти соціальну відповідальність щодо підтримки сільськогосподарських товаровиробників, особливо малих та середніх, які користуються послугами нашої невеликої товарної станції для перевезення зерна і мінеральних добрив.

За матеріалами сайту: <http://uacrisis.org.ua/70301-pjsc-ukrzaliznytsia-closes-stations>

Юлія КАЛУТА

Навчальний семінар у Шатурі

Нова українська школа демонструє свої переваги. У ній приємно навчатись, учні не тільки отримують знання, а й вміння застосовувати їх у житті. Це школа, до якої приємно ходити учням. Тут прислухаються до їхньої думки, вчать критично мислити, вони не бояться висловлювати власну думку та бути відповідальними громадянами. А ще нова українська школа – це – і новий учитель, який покликаний стати агентом змін.

Яким повинен бути сучасний учитель початкових класів? Якими технологіями навчання володіти? Яких моральних якостей дотримуватися? На ці питання давав відповіді районний семінар учителів початкових класів, який пройшов на базі Шатурської школи.

Агентом змін цього дня для педагогів громади та району була учителька початкових класів Шатурської школи Тетяна Рубан.

Що побачили в класі шатурського педагога присутні? Умови, в яких перебувають учні під час уроків. Вони – сучасні, комфортні, зручні. Класна кімната, безперечно, допомагає дітям досягти навчальної мети, сприяє естетичному вихованню, підвищенню мотивацію до навчання.

Учасникам семінару була продемонстрована методика викладання інтегрованого курсу «Я досліджую світ» (фрагмент уроку. Тема дня: Які риси характеру розвиває спорт? Види спорту) та методична система «Щоденні 5» для розвитку мовлення.

Малята, здобувачі освіти, знайомилися з різними видами спорту, формували бажання займатися ними, збагачували словниковий запас словами спортивної тематики.

Тетяна Миколаївна продемонструвала хист розуміти дітей, усіх і кожного. А що діти відчули на уроці? Як цікаво й радісно спілкуватися з учителем, який приходить на допомогу, добрий, чуйний, сердечний.

Не біда, що малеча помилялася, відволікалася, іноді важко розуміла завдання. Тетяна Миколаївна доброзичливо і тактовно допомагала їм долати труднощі, підтримувала у них почуття власної гідності. Вона раділа, що кожен її вихованець просувається вперед, вірить у себе і свої сили. Що він потрібен у колективі.

Самі ж інтегровані заняття, зробили висновок учасники семінару, сприяють активізації мисленнєвої діяльності молодших школярів, глибшому засвоєнню знань й умінь, цілісному сприйманню навколишньої дійсності. Підвищенню професійної майстерності вчителів.

На засіданні круглого столу «Спектр вражень» Тетяна Миколаївна поділилася своїм баченням перспектив освітнього процесу в початковій ланці школи. Особливо цікаво та захоплююче розповіла про освіту у Польщі, де змогла побувати в рамках проекту «Впровадження партисипативної моделі стратегічного планування в громадах Північної, Центральної та Західної України».

У семінарі взяли участь начальник відділу освіти, молоді і спорту Лосинівської ОТГ Віктор Кільовий та завідувач районного методичного кабінету Наталія Дерев'яно.

Таміла СУКАЧ,
спеціаліст відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту

Журба по ріднім краю навчить нас – де і як його шукать

Соборність... Для одних це історичний процес. Акт возз'єднання Української Народної Республіки (УНР) і Західно-Української Народної республіки (ЗУНР). Драматичні і трагічні події, пов'язані з ним.

Інші категорично заявляють, що Україна тільки тоді стане могутньою і єдиною, коли подолає всі свої економічні та соціальні негаразди, зробить життя українців заможним і щасливим. А ще коли покладе край війні на Сході. Бо чи можна зараз міркувати про соборність, коли на тілі держави кровоточить рана?

Соборність – це і ми з вами! У наших головах ще з коліски народжується образ України. Де б ми не жили – на Сході чи на Заході, на Півночі чи на Півдні України. З Україною ми розділяємо свою долю і, щоб там не сталося, будемо завжди належати їй. І в радості, і в горі. Доки смерть не розлучить нас.

З цією думкою погоджується і завуч Сальненської школи Любов Андріївна Лаврінець. Вона зізнається: ніколи в голові не мала двох Україн. Існувала тільки одна – єдина і неподільна, якій і зберігає вірність упродовж життя. А ще вихованців своїх у цьому дусі виховує.

Ось її розповідь про свій життєпис.

У кожної людини своя доля, свій життєвий шлях. Проте кожен починає його з тієї єдиної стежини, про яку йдеться у відомій пісні, з тієї, що «одним одна біля воріт» батьківської хати.

Народилася я в Західній Україні, на Рівненщині, у мальовничому селі з красивою назвою Біла Криниця. Ця криниця своїми чистими, білими джерелами дитинства поїть мене і досі, додає наснаги у важкі хвилини.

Рід мій, за оповідями бабусі, відзначався любов'ю до науки. «Ми з паламарчуків», – любила повторювати вона і додавала: «Грамоту знали мої батьки та дідусь». Її рідний брат Ксенафонт Сільвестрович Паламарчук ще в 1919 році перейшов кордон. Опинившись у Києві, працював на заводі «Арсенал», а вечорами вчився на лікаря. Коли я була у шостому класі, то їздила до дідуса в Суми. На той час він був уже професором медицини. Дуже цікавився моїми успіхами у навчанні і хотів, щоб я теж стала лікарем.

Бабуся моя згадувала, що завжди мріяла про єдність України, про Україну без кордонів, як говорила вона, бо це давало їй можливість бачитися з рідним братом та сестрою Ніною, які проживали у Східній Україні.

Мама моя закінчила польську школу. Коли почалася Друга світова війна, їй виповнилося 14 років. Лихоліття війни не дали їй змоги навчатися далі, хоч понад усе прагнула лікувати людей. Згадувала, як допомагала хворим на тиф односельцям, не боячись заходити у їхні оселі. Вона вірила, коли робиш добро, то Бог оберігає. Все життя пропрацювала вона санітаркою в обласному пологовому будинку, ні одного дня не відпочивши на пенсії, хоч померла в 66 років.

Батько мій був трактористом, любив поля, на яких працював.

У родині моїй поважали людей праці, вчили доброти, чесності, людяності, прищеплювали любов до знань, вчили любити понад усе рідну землю.

Скільки пам'ятаю себе, тягнулася до книги. Ще до школи сама записала себе у бібліотеку читачем, хоч читати не вміла. Книжки читала мені старша сестра, а вже зміст прочитаного я добросовісно переоповідала бібліотекарці сама.

Мабуть, ця любов до книг прийшла до мене від батька, який читав так багато, що, коли не було чого читати, перечитував наші підручники від першої до останньої сторінки. Його бібліотечна картка завжди була під номером один. Книжки стали моїми друзями назавжди. Певнена: людина повинна вчитися все життя.

Навчалась я в школі легко і охоче. Моє шкільне життя нічим не відрізнялося від життя школярів всієї тодішньої країни.

Я – дитина своєї епохи. Захоплювалася героїзмом молоді Другої світової війни. Читала книги Д.Медведева «Сильний духом», «Це було під Ровно», А.Ковпака «Від Путивля до Карпат», багато знала про розвідника Миколу Кузнецова, чиє ім'я пов'язане з моїм рідним містом. Переїмалася звятигою запорізьких козаків. Відвідавши музей «Козацькі могили», що знаходиться в селі Пляшева на Рівненщині, згадувала сміливого козацького отамана Тараса Бульбу з синами, дивилася на руїни замку в місті Дубно. Ще будучи школяркою, побувала в Криму, у Львові, у Мінську, декілька разів була у Бресті, у Луцьку, в Колодязному в музеї Лесі Українки. Назавжди запам'ятала слова вірша великої поетеси: «...журба по ріднім краю навчить нас – де і як його шукать». Хіба не пророчі слова для сьогодення? Я відчувала тоді таку любов до України, до

рідного народу, що без вагань віддала б життя. Це було щиро і правдиво, це було поривом моєї молоді душі.

Школу закінчила із Золотою медаллю. Мріяла стати вчителем. У своєму дитячому щоденнику писала: «Вчитель – це найвищий злет мого життя». Після навчання в школі життєва дорога привела мене на філологічний факультет Чернівецького державного університету. Я горда тим, що мене вчили такі викладачі як Лесин В.М., професор, автор «Словника літературознавчих термінів»; Івасюк М.Г., батько талановитого Володимира Івасюка, автора багатьох відомих пісень; Арват Ф.С., який пізніше став ректором Ніжинського вишу і з яким я не раз зустрічалася вже тут, на Ніжинщині.

Після закінчення Чернівецького державного університету, отримавши диплом з відзнакою, вже 40 років працюю вчителем. На кожен урок іду з душею, наповненою любов'ю до дітей, вірою в них, з бажанням дати не тільки знання, а й навчити жити чесно, відповідально.

Доля закинула мене із Західної у Східну Україну. Коли я одержала направлення на Чернігівщину, то сусіди і знайомі говорили, що я житиму серед добрих людей, які пережили страхіття голоду, бо такі люди не можуть бути поганими.

Зараз з висоти своїх років думаю, якими були мої односельці. І з впевненістю можу сказати, що це були чесні, добрі, чуйні, небайдужі до чужої біди люди. Проте історичні події: життя у панській Польщі, часи Другої світової війни – наклали свій відбиток на їхні долі. Був у них якийсь острах до влади. Бабуся розповідала мені, що після війни на будь-кого могли донести, що був в УПА. І опинялися ті далеко в заслання. Багато з них було реабілітовано після смерті Сталіна, інші повернулися в село лише після проголошення незалежності України.

Мама моя все життя згадувала, як перед самісінькою війною щоночі люди в селі кидали свої домівки і тікали ночувати в поле, бо поляки різали українців. Чи справді це було, чи була це чиясь дика вигадка, але страх гнав людей з рідних осель. Відчутний слід цих подій жив у матері довго. Вона не раз повторювала, що ми, діти, повинні жити на Україні, серед українців. Це якось не в'язалося з дійсністю, бо недалекоими сусідами нашими були поляки, і ми в дитинстві ходили до них колядувати на католицьке Різдво. Мама ж на все життя подружилася з сім'єю поляків, які проживали у Рівному. Ця дружба була така сильна і велика, що я мріяла зазнати такої відданості у дружбі і в своєму житті.

Ще пам'ятаю такий випадок. Коли я була у сьомому класі, то біля нашої хати зупинилася військова машина, з неї вийшов полковник і попрямував до оселі. Виявилось, що в нашій хаті у війну був штаб радянських військ. А цей полковник був тоді молоденьким лейтенантом. У нашій хаті зібралися сусіди, які згадували, як вчили лейтенанта – росіянина української мови та українських пісень. Було багато спогадів і сліз.

Тепер я можу говорити, що мої односельці цінували над усе чесність, порядність, доброту в людях, вміння прийти на допомогу у скрутну хвилину. Інше для них не мало значення.

Згадую день, коли було проголошено незалежність України. Я тоді саме була на батьківщині, бо мама моя тяжко хворіла. Автобус, який прямував у село, зупинився, люди почали обмінюватися і плакати від радості.

Вже 40 років я живу на Чернігівщині. Дякую долі, що звела мене з добрими, чесними, працьовитими людьми. У селі Сальне зустріла свою долю. Чернігівщина стала рідним краєм для мене і моєї родини. Син Олександр і дочка Оксана проживають у Чернігові, мають свої сім'ї. На даний час зять Олексій знаходиться у зоні бойових дій на Донбасі.

Досі спілкуюся зі своїми однокурсниками. У липні 2018 року побувала у Чернівцях, зустрілася з місцем своєї юності. Серед друзів у стінах рідного університету відчула себе молодістю, сповненою наснаги.

Люблю людей і все навколо. У всьому бачу красу. Ціную речі не за їхньою вартістю, а за їхньою значущістю. Не визнаю неправди. Я проти будь-якого насильства, бо впевнена, що кожна людина народжена бути вільною, для творення, і тільки в цьому вона невмируща.

Вірю в майбутнє України, у її народ. І віра ця свята, тому що без неї не варто жити.

Любов ЛАВРІНЕЦЬ,
завуч Сальненської НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІІ ст.

29 січня українці вшанували події кінця січня 1918 року. Саме тоді під Крутами зчинився один з найбільш кривавих боїв українського визвольного руху за участю столичних студентів.

Бій під Крутами був одним із етапів неоголошеної війни, яку більшовицька Росія вела проти української державності протягом 1917–1920 рр. і набув для України символічного значення, оскільки став символом героїзму та готовності молодих українців пожертвувати власним життям у боротьбі за свободу і незалежність своєї країни.

Перекинемо місток з того драматичного часу нашої історії у день сьогоднішній.

Зараз ми є свідками повторення історії столітньої давнини.

Тоді, як і тепер, Росія не могла змиритися з існуванням самостійної України. Як в той час, так і зараз, йде «гібридна» війна. От деякі спільні ознаки: невизнання країною-агресором факту своєї агресії, міф про громадянську війну, брехлива пропаганда, створення маріонеткових

Герої Крут і герої АТО

«республік», підтримка «п'ятої колонії» в Україні.

Ми відчуваємо масштаб трагічних подій на Сході. Ця війна торкнулася людей різного віку, різних професій, різного соціального стану. Бо до війни більшість з них мала цілком мирні професії. Люди жили, працювали, виховували своїх дітей. І навіть уявити не могли, що буквально протягом якогось незначного часу їхнє життя кардинально зміниться. Однак вони не злякалися, виявили свої найкращі риси – справжній патріотизм героїв, які готові навіть загинуть в ім'я України.

Серед них і мешканці Лосинівської ОТГ: Сергій Ключко, Микола Лаврінець, Анатолій Харченко, Сергій Постол, Анатолій Коваль, Микола Баран, Владислав Костюченко, Володимир Паскевич, Сергій Процан, Михайло Кільовий, Андрій Кабанець, Сергій Макобрей, Віталій Гавриш, Іван Гавриш, Сергій Кононенко, Олег Качур, Дмитро Ляхно, Петро Гомон, Ігор Лаврінець, Віктор Пармінський, Сергій Ременюк, Микола Ткач, Олексій Река, Сергій Руденко, Роман Макуха, Віталій Чуприна, Олег Литвин, Олексій Харитоненко, Роман Думенко, Вячеслав Кузьменко, Геннадій Батрак, Анатолій Слобожан.

Війна на Сході країни триває. І знову українські патріоти демонструють свою жертвність у боротьбі за суверенну Україну.

Вшановуючи героїзм учасників визвольного руху і героїв сьогодення – гідних послідовників Героїв Крут, ми ще раз осмислюємо помилки минулого, для того, щоб не повторювати їх.

Микола БОРЦЬ

«Зимовий кубок мисливських традицій – 2019»

Розповідь про мисливський марафон цього року почну із пейзажної замальовки. Хочу, щоб сам читач, читаючи ці рядки, зміг уявно відчувати повноту заходу. Проїнятися зимовим настроєм, подумки вдихнути на повні груди зимової свіжості, відпочити від повсякденних турбот.

Отож, зимова днина 17 січня зачарувувала і заворожувала своєю невимовною красою. Вабила блакиттю неба. Таємничими деревами, які так позамерзли, що жодна гілочка не могла поворухнутися. Блідим сонячним промінням, яке золотистим полиском ковзалося на сліпучо-білих просторах.

Зима, здавалося, зробила все можливе, щоб належно зустріти своїх ширших друзів, подивувати їх своїми шедеврами краєвидів і неповторною красою. Треба похвалити зиму – їй вдалося ця зробити!

Міжобласні змагання з мисливського біатлону стали не тільки подією та святом для мисливців, а й нагодою для зустрічі однодумців, спільників, справжніх любителів природи, її захисників. Це зустріч людей із щирими думками і світлими помисла-

ми, які не хочуть бачити доволішній світ винищеним, відмерлим, свідомо зруйнованим. Тут зібралися ті, хто спроможний сказати своє рішуче слово на захист природи, ділом чинити опір байдужості, жорстокості, безгосподарності у ставленні до неї.

Тому й дякує очільник Лосинівської громади Володимир Миколайович Андрієць організаторам змагань за новаторський підхід, розуміння злободенних проблем сучасності, започаткування хорошої спортивної традиції.

Щоб ширше осмислити цю подію, зроблю екскурс в недалеке минуле.

Мисливський біатлон у світі має свій розвиток і своїх прихильників. Україну ж чомусь обійшов стороною. Яка несправедливість, скажете ви. Погоджуюсь. Але краще зараз, чим ніколи. З цими думками, переконаний, і взялися за справу наші земляки Ігор Калініченко та Анатолій Гунько. Вони були вірними меті. Не розчарувалися, не відмовилися від проекту на початковій стадії його розвитку, а навпаки – активно і цілеспрямовано просуvalи його вперед. Було клопіткою організаційне питання, але чого воно

варте перед бажанням започаткувати новий прикладний вид спорту, заявити про це на всю Україну.

Проект мав успіх. У 2018 році в урочищі «Рокитна долина» поблизу Сального були проведені перші в Україні змагання з мисливського біатлону. Їх гасло звучало так:

ло так: «Відродження мисливських традицій».

Продовжуючи тему мисливського марафону, розповім і про його етапи. Учасники мали пройти на лижах трьохкілометрову дистанцію, подолавши вогневий рубіж. Кожен повинен вистрілити трьома патронами по силуету кабана. Особливістю змагань було й те, що учасник проходив свою дистанцію на мисливських, а не на спортивних лижах, що були ширші за спортивні на 10 см. Стріляли з гладкоствольної рушниці, на трасі були відсутні лижні палиці. Дорога була накатаною, що ускладнювало процес боротьби за перемогу.

У трійку кращих тоді увійшли Микола Парасюк, Владислав Шкаберда, Олександр Коваль. Переможцями номінацій стали: «За волю до перемо-

ги» Ігор Петрик, «Найкраща влучність по мішені» – Микола Парасюк, «Найповажніший учасник» – 60-річний Анатолій Помазан.

Після змагань координатори Кубку задумалися і над створенням Всеукраїнської федерації мисливського біатлону.

А тепер безпосередньо про міжобласні змагання з мисливського біатлону – . Їх організовано Федерацією мисливського біатлону України, яка, як бачимо, вже створена, активно розвивається та відкриває свої представництва у більшості областей України.

Позмагатися виявили бажання 10 команд з різних областей нашої держави.

Детально на учасниках зимового кубку зупинятися не буду. Зосереджуся лише на виступі лосинівських спортсменів-мисливців, які проявили себе якнайкраще і отримали заслужену перемогу.

За результатами змагань третє місце в особистому заліку посів Андрій Талалаївський (загальний час на дистанції – 29хв.30сек.)

А перше загальнокомандне місце завоювала у напруженій боротьбі команда ПМК «Лосинівка». Загальний час команди – 1 год. 40хв. 11сек.

Тож назовемо наших героїв-переможців: Андрій Талалаївський, Микола Парасюк, Анатолій Паскевич.

Номінанти були нагороджені

цінними призами від генерального спонсора змагань Анатолія Гунька та постійного партнера Федерації – НВФ ТАХО.

Очільник Лосинівської громади Володимир Андрієць нагородив призом «Глядацьких симпатій» капітана команди «Мисливський клуб «Hunter Lviv» – Любомира Хмільовського (Львівська область).

Командам, які брали участь у змаганнях, були вручені пам'ятні календарі від Чернігівської обласної організації УТМР (Українське товариство мисливців та рибалок).

Щира подяка Ігорю Калініченку, Анатолію Гуньку, директору СТОВ «Рід»- Миколі Чуприні, директору ТОВ «АгроУспіх» – Володимирі Олешку за організацію та проведення змагань.

Микола БОРЦЬ

Чемпіон світу з Лосинівки

У листопаді минулого року Лосинівку облетіла сенсаційна новина – чемпіоном світу з пауерліфтингу став Анатолій Гавриш. Тільки-но уляглася вона, як через деякий час чергове повідомлення – Анатолій Гавриш став переможцем чемпіонату України. І знову з пауерліфтингу.

Ланцюжок перемог нашого земляка викликав захоплення. Подивування. Людина з ураженням опорно-рухового апарату досягла таких результатів. Та немає у цьому житті нічого дивного. Незвичайного. І неможливого. Перемога нашого земляка була не випадковою, а закономірною. Її досягнув Анатолій завдяки залізній силі волі, працездатності і цілеспрямованості.

Як він йшов до успіху? Які перешкоди прийшлося долати? Про це моя розповідь.

Спортом Анатолій почав займатися ще зі школи. Він згадує, як хтось з товаришів приніс у клас спортив-

ний журнал. Стали гортати його. А там фотографії українських богатирів Леоніда Жаботинського, Юрія Власова. Вони й стали для школяра взірцями. Відвідував секцію гирьового спорту. Її тоді для бажаючих організував учитель фізкультури Віталій Федорович Могильний. У тренуваннях був стараний і наполегливий. Мріяв про рекорди і перемоги. Йшов до мети шляхом постійних тренувань. Ще навчаючись у школі, одержав перший юнацький розряд з гирьового спорту.

Закінчив школу. Вступив до Київського військового інженерного училища. Гирьовий спорт не полишав. Брав участь у змаганнях, виборював перші місця. Йому щастило. Відчував азарт. Хотілося перемагати. Тим більше, стимул до перемог був непоганий. До літньої відпустки додавали п'ять днів додаткових. Цим пишався.

У 1994 році закінчив училище. Одержав направлення в Одеський військовий округ, потім проходив службу в Гончарівському. Був командиром взводу, командиром автототи. Перевели в Чернівці, там у військовій частині продовжив службу. 1998-й став для Анатолія драматичним. Під час військових навчань пошкодив руку. Травма виявилася несумісною із військовою службою. На цьому служба у Збройних силах закінчилася. Повернувся у Лосинівку. Довго відновлював силу в руках. А як тільки відчув, що вона повертається, одразу ж почав знову займатися гирьовим спортом.

Вперше про пауерліфтинг (по-іншому ще – силове триборство) почув на початку 90-х. Цим видом спорту і почав серйозно займатися.

Три рази на тиждень відвідував тренажери. У Лосинівській школі були створені належні умови для тренувань. Одне слово, послідовно готувався до перемог. І вони не забарилися. Перемагав у обласних змаганнях. Брав

участь у всеукраїнських. Вони були для спортсменів із ураженням опорно-рухової системи. Долоня моєї лівої руки, згадує Анатолій, була моїм вічним і фізичним, і моральним тавром. Але я ніколи не впадав у відчай. Не звертав на це уваги. І не один раз відчував, що правильно роблю. Спорт є спорт. Він гартує людину, змушує її бути сильною. І перемагають сильніші. Навіть з фізичними вадами.

У підготовці нашого земляка брав активну участь учитель фізкультури Лосинівської школи Віталій Федорович Могильний. Його кваліфікована допомога не раз ставала Анатолію у нагоді. А головне, дякуючи йому, він відчув не тільки фізично, а й морально,

що обласні змагання з пауерліфтингу ще не межа, що може замахнутися на більше. І таки замахнувся. Подав індивідуальну заявку на участь у чемпіонаті світу.

Анатолій згадує: змагання відбувалися у Києві. У них брали участь 420 спортсменів із 22 країн світу. Обстановка змагань була дружнелюбною. Хоча спортсмени були з різних куточків світу (Індії, Грузії, Турції, Бразилії, Ізраїлю, Болгарії та ін.), але порозуміння між ними встановилося з перших хвилин змагань. Скажу більше, пауерліфтинг

об'єднав усіх нас. Тренери ділилися враженнями про прийом. І всі без винятку були одностайні в думці – організатори попрацювали на славу!

Комплекс вправ включав присідання зі штангою на плечах, жим штанги лежачи на горизонтальній лаві та тяга штанги. Перше золото наш земляк виборов у жимі штанги лежачи. Друге – у екстремальному жимі «багаторазовому». Результати зафіксовані у його сертифікаті учасника змагань.

Був прецедент. І знову ж із-за лівої руки. Вона не прогиналася. Анатолій згадує: міг бути перекош штанги. Асистент одразу ж на це зреагував. Але і він, і судді затамували подих. Дали мені, так би мовити, шанс. Я ж доклав усіх зусиль, щоб виправити ситуацію – праву руку дожимав до відстані лівої руки. Мені пощастило. Із вправою я упорався. А на обличчях суддів побачив захоплення і подивування.

– Хто допомагав тобі фінансово? – запитую у чемпіона світу.

– За допомогою профінансувати участь у чемпіонаті світу звернувся до голови Лосинівської громади Володимира Миколайовича Андрійця особисто. Він, не вагаючись, пішов назустріч. Тому дякую йому, перш за все. Депутати теж не стояли осторонь. І серед них знайшов порозуміння і підтримку. Їм теж велике спасибі! Ось так спільними зусиллями і подолали матеріальну перешкоду.

Лосинівчанин Анатолій Гавриш пауерліфтингу не полишає. Після перемог у чемпіонаті світу та чемпіонаті України заняття продовжує. Ще з більшим завзяттям і наполегливістю. Попереду престижні європейські змагання. І знову режим, тренування і воля до перемог. Всі ці складові, переконаний, подарують нашому земляку ще не одну перемогу, а нам, його уболівальникам, гордість за його досягнення.

Микола БОРЩ

Перемоги у змаганнях – своєрідний підсумок роботи вчителів фізкультури

ла команда Сальненського НВК «ЗНЗ-ДНЗ» I-III ступенів (тренер Євгеній Яременко).

9 лютого цього року на базі Ніжинського агротехнічного інституту відбулися змагання серед молоді Ніжинського району з волейболу. У змаганнях взяли участь команди із п'яти сіл: Крути, Ніжинське, Яхнівка, Світанок, Сальне та смт Лосинівка. В ході напружених ігор та завдяки майстерності, швидкій реакції, згуртованості та підтримці уболівальників Кубок з волейболу здобула команда з Лосинівки, II місце посіла команда «Україна» (с.Крути),

III місце – «Фортуна» (с.Ніжинське).

Спортивні змагання мають величезне значення для вдосконалення майстерності учасників, виховання рухових і морально-вольових якостей, пропаганди гри. Це своєрідний підсумок тренувальної, виховної та організаційної роботи учителів фізкультури Володимира Руденка та Євгена Яременка. Без участі в змаганнях немислима плідна навчально-тренувальна робота.

Оксана ТАЛАЛАЙСЬКА, фахівець фізкультурно-оздоровчої та спортивної роботи

Спортивне життя Лосинівської громади у січні-лютому було наповнене цікавими заходами. Про окремі з них хотілося б розповісти.

Справжнім святом волейболу для лосинівчан став турнір на кубок Лосинівської ОТГ з цього виду спорту. За головну нагороду боролися чотири команди: «Фрунзе», «Куйбишів», «Гомонівка» та команда «Сальне». У напруженій боротьбі перемогу здобули «фрунзівці». Кубок та медалі пере-

можцям вручив очільник Лосинівської громади Володимир Андрієць.

26 січня у спортивній залі Ніжинського агротехнічного інституту пройшли змагання на Кубок району з гандболу. Почесне друге місце у цих змаганнях вибороли лосинівчани (тренер Володимир Руденко).

26 січня відбувся III волейбольний турнір серед молоді сіл Перемозької сільської ради та старшокласників Перемозького НВК «ЗНЗ – ДНЗ» I-III ст., що був за-

початкований три роки тому в пам'ять про Героїв Крут та воїнів АТО Сергія Петрика та Сергія Барана, що загинули на сході нашої держави.

До змагань долучилась лосинівська команда, яка і стала переможцем.

29 січня на базі Крутівської ЗОШ I-III ступенів відбувся волейбольний турнір, присвячений пам'яті Героїв Крут. За кубок змагалися п'ять команд району. За підсумками змагань перемогу та кубок виборо-

ЛОСИНІВСЬКИЙ БІБЛІОТЕЦІ – 70!

*Присмний спогад,
Як свято для душі*

**2018 РОКУ НАПЕРЕДОДНІ ВСЕУКРАЇНСЬКОГО ДНЯ БІБЛІОТЕК,
ЛОСИНІВСЬКА БІБЛІОТЕКА СВЯТКУВАЛА СВІЙ 70-РІЧНИЙ ЮВІЛЕЙ**

Є багато див на землі, створених природою і зроблених людиною. Та чи не найбільше диво з див – книга, яка, як незгасимий смолоскип, освітлює шлях людині. І завжди цей смолоскип був у бібліотеці.

Про розвиток бібліотечної справи в Лосинівці розповіла гостям святкування ювілею завідувачка лосинівською бібліотекою Зоя Чумак.

Свою історію Лосинівська бібліотека бере ще з 20-х років 20 ст. Тоді вона називалася Лосинівська районна книгозбірня. У 1948 році бібліотека перейшла у нове приміщення і стала називатися — Лосинівська сільська бібліотека. З тих пір бібліотека для лосинівчан стала не просто храмом науки і душі – вона стала їх історією. Скільки людських сердець пересіялось через неї, скільки широкіх шляхів відкрила вона, скільки збережено і впорядковано тут книг – скарбів мудрості!

Лікували душу читача, допомагали йому легко пройти крізь лабіринт книг - бібліотекарі. Недаремно ж хтось із мудрих сказав: «Бібліотекар – це не професія, а стан душі, а ще – знахар». Давиденко Л.П., Герасименко Г.П., Козлова З.П., Баранова Т.В., Жилада О.Н., Породько Л.П., Григоренко О.В., Заболотня Т.І., Окостень Л.І. – це ті

працівники лосинівської бібліотеки, для яких бібліотечна справа стала покликанням, вони присвятили їй усе своє життя і залишили назавжди в ній своє серце і сумління.

Лосинівську бібліотеку з ювілеєм вітали: спеціалісти відділу культури і туризму Лосинівської селищної ради, колеги — бібліотекарі сіл Лосинівської громади, учні школи. Звучали ліричні пісні у виконанні неперевершеного дуету сестер Валентини та Світлани Потильчак.

Кожен з нас може отримати в бібліотеці душевний спокій, втіху в печалі, моральне оновлення і щастя, якщо вміє володіти тим дорогоцінним ключем, який відкриває таємничі двері цієї скарбниці.

Микола БОРЩ

Засновник та видавець
ЛОСИНІВСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
 Адреса: 16663 вул. Шевченка, 2, смт. Лосинівка,
 Ніжинський район Чернігівська обл.,
 тел. (04631)61-2-37
 e-mail: losynivskaotg@ukr.net
 Розповсюджується безкоштовно.

Матеріали підготували:
Юлія КАЛУТА, Микола БОРЩ
 Комп'ютерна верстка:
Олена ВІТНОВА
 Віддруковано
ТОВ «Форматплюс-П».

*Думки авторів можуть не збігатися з поглядами редакції.
 За точність викладення фактів відповідає автор.
 Редакція має право редагувати та скорочувати матеріали.
 Відповідальність за якість несе друкарня.*